

Üdvözlégy Mária.

Ha életet fakaszt a kikelet,
És illat leng a tar mezők felett;
Ha fény dereng az égi biboron
S kifeslik szépen a virágszírom . . .
E szépségekben száll a hó ima:
— Üdvözlégy Mária!

A rét mosolya, kis madársereg
Aranybogárkák mind köszöntenek;
S ha messze földön, más vidéken jár
A verőfény, a tűzes napsugár,
Csengően szól a kis harang szava:
— Üdvözlégy Mária!

A szívárvány ékében ez ragyog,
Erről susognak a tengerhabok:
A sziklabérces rengeteg, vadon
Visszhangra kél a mennyei dalon . . .
Oda van írva a bérc ormira:
— Üdvözlégy Mária!

Szívem is megrezdül a szép dalon!
E drága szózatot rárajzolom,
Hogy fény legyen s vezesse léptemet,
Ha bolyong a bűn hulláma felett.
A csillagokig tör a hó ima:
— Üdvözlégy Mária!

Ebben telik el földi életem:
Fohászkodom híven, édesdeden . . .
S küzdelmimet ha végig harcolám,
Akkor is téged áldlak jó Anyám,
Ez lesz szívem utolsó sóhaja:
— Üdvözlégy Mária!

Faustinus.

Pacsírta dalok.

A nagy, hullámos búzatenger
Tele van dalos szerelemmel,
Ezeréves melódiákkal,
Ős ugarok nagy, érző lelke,
Beszédes hite, lángszerelme,
Ölelgetődzik a virággal.

Kék ég alatt, szárnya kitérve,
Dalol a róna poétája
S a nap aranysugarba vonja,
Ég mindenütt a dal varázsa
S belepirúl a hallgatásba
Vándorfelhők fehér korongja.

Ős ríthmusok lágy esengése,
Magasra szálló büszkesége
Ott lobog a pacsírta-dalban,
Míntha keleti rengetegből,
Valahonnan, örtüzek mellől
Szállna ide egy síró dallam.

Nem érti azt meg avatatlan,
Szomorúan szép mi van abban:
Hallgatni a pacsirtaszóra,
Hogy amerre ez a dal elszáll,
Mért szebb az ég, a föld, a fűszál,
A pillangós, virágos róna . . .

Miénk e dal. Ez a mi vérünk . . .
Rokon szívével száll elénk
Ríngó, pipacsos búzaszálon,
E dal ez a sírva csattogó,
Nagyapáink szívéből való,
Ott buzogtak valaha régen . . .

Miénk e dal. Ezekbe égnek
Nagy álmai a szittyá vérnek,
A zord erők, a diadalmak,
Álmok, amik törnek az égig
S pacsirtadalba szállnak végig
Göröngyein az ős ugarnak . . .

Kató József.